

ת"פ 17719/06/19 - מדינת ישראל נגד אכרם אבו זוויד

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 17719-06-19 מדינת ישראל נ' אבו זוויד (עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 208646/2019

בפני	כבוד השופט ג'ורג' אזולאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אכרם אבו זוויד (עצור/אסיר בפיקוח)

נימוקי הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום:

הנאשם הואשם בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין התשל"ז 1977, נסיעת נשק והובלתו לפי סעיף 144 לחוק העונשין, ירי באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק העונשין וכן שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

לטענת המאשימה, הנאשם נהג בכפר עילוט ברכב טויוטה קאמרי מס' 8665164. לאחר שהבחין במתלונן חולף מולו, הוציא אקדח מחלון הדלת, וירה אחורנית לעברו. שני קליעים פגעו בחלק האחורי של רכב המתלונן. הנאשם, אף כי ידע שהוא דרוש לחקירה, נמנע מלהתייצב במשטרה עד שלבסוף נעצר לאחר כשבועיים.

גדר המחלוקת:

אין ספק כי נהג רכב טויוטה קאמרי 8665164 הוציא אקדח מחלון רכבו וירה אחורנית לעבר המתלונן, ואין גם ספק כי רכב המתלונן נפגע מהירי.

המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בזיהוי הנהג היורה.

המאשימה טוענת כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהיורה הוא הנאשם, ההגנה טוענת כי זהות היורה לא הוכחה במידה הדרושה בהליך פלילי.

אתמקד בשאלת זיהוי של הנאשם, שכן התשובה לשאלה זו למעשה תקבע את גורלו של התיק.

הראיות:

ראיות התביעה מתחלקות לשלושה סוגים: גרסת הנהג נפגע העבירה, תיעוד האירוע ע"י מצלמת אבטחה והראיות הנובעות מהתיעוד, וכן ראיות משניות מחזקות.

גרסת הנהג הנפגע:

עבד אל מג'יד אבו ראס נהג ברכב שנפגע מהירי.

בהודעתו הראשונה במשטרה ת/32 מיום 14/5/2019, טען כי לא זיהה את נהג הרכב שהתקרב מולו, מאחר ואותו נהג חבש כובע מצחייה וחלונות רכבו היו כהים, אך כאשר הרכב חלף מולו, חלון הנהג נפתח והעד הבחין בנאשם מוציא ראשו ויורה עליו.

בהודעתו השנייה במשטרה ת/33 מיום 4/6/2019, שינה גרסתו וטען כי בעת גביית הודעתו הקודמת היה בהלם ובעצם לא זיהה את הנהג היורה, אנשים אחרים אמרו לו שהנאשם הוא היורה: **"לא הייתי מרוכז, הייתי בצום...לא ראיתי מי ירה הלכתי וחזרתי וראיתי התקהלות ואמרו לי שאכרם ירה..."**.

הודעה זו ת/33 הוקלדה ולא נכתבה בכתב יד, אך באמצע משפט אחד הוסף פסיק בכתב יד, פסיק אשר היה משנה כל המשמעות של המשפט, לו היינו מתעלמים משאר האמירות בהודעה ומההקשר.

במקור הוקלד **"אני לא מכיר אותו במאה אחוז זה אכרם"**.

במועד כלשהו, לאחר מועד גביית ההודעה, הוסף פסיק בכתב יד, כך שהמשפט הופך להיות: **"אני לא מכיר אותו, במאה אחוז זה אכרם"**. (ראה שורה 14).

עיון בהודעה כולה אינו מותיר ספק, כוונת העד היא שאינו בטוח בזוהר היורה. איני רואה בעין יפה ניסיון כושל זה לשנות משמעות דבריו של עד.

בעדותו בפניי, סתם העד את הגולל על הניסיון לעוות משמעות דבריו במשטרה. העד טען כי הכיר את הנאשם בבית הספר, בהיותם ילדים קטנים, ומאז אינו בקשר עמו. העד הדגיש כי לא זיהה את היורה ואינו יודע בבטחה מי ירה בו.

התרשמתי לחיוב מעדותו של העד בפניי, לא מצאתי מקום לפקפק באמינות דבריו ואני מאמין לגרסתו כי לא זיהה את הנהג היורה.

יש לזכור כי הירי בוצע לאחר, לאחר ששני כלי הרכב חלפו זה מול זה, וקשה לדמין מצב שבו נהג יפנה מבטו אחורנית באופן שגרתי לעבר כל רכב שכבר חלף מולו. יש בעובדה זו כדי לחזק עוד את דברי העד בפניי.

לסיכום, שוכנעתי כי נהג הרכב שנפגע לא זיהה את היורה.

מצלמת האבטחה

אירוע הירי תועד במצלמות אבטחה של חנות, הקטעים הרלוונטיים נצרכו על דיסק שהוגש ת/18.

מהסרטונים שבת/18 למעשה נובעות שתי הראיות העיקריות של המאשימה, ראש הנהג ומספר הרכב:

א. ניתן להבחין בנהג המוציא את ראשו מחלון הדלת, שולף אקדח, ויורה אחורנית לעבר רכב שחלף מולו.

ב. ניתן להבחין במספר לוחית זיהוי של רכב הנהג היורה.

זיהוי הנהג על פי צפייה בסרטון:

שני עדים אחרים זיהו-לטענת המאשימה- את הנאשם כמי שירה מתוך הרכב: בעל החנות עבדאללה אבו ראס והשוטר גרשון מנשקו. עדים אלה לא נכחו באירוע עצמו, אלא צפו בסרטון ת/18, ומצפייה זו הגיעו למסקנה בדבר זהות היורה.

-בעל החנות, עבדאללה אבו ראס.

בהודעתו במשטרה (ת/31), טען כי שהה בחנותו עם שני שוטרים, שמעו קולות ירי, יצאו החוצה והבחינו ברכב טויוטה קאמרי נמלט מהמקום. לדבריו התבקש לצפות בסרטון ממצלמת האבטחה המוצבת בחזית חנותו וזיהה בוודאות את הנאשם כמי שירה באקדח וכי הנאשם מוכר לו היטב.

בעדותו בפניי, טען העד כי אמנם מכיר את הנאשם, אך מאז ימי בית הספר ועד היום לא פגש אותו ולא היה בקשר עמו. עוד הוסיף כי לאחר הירי, ביקשו שוטרים לצפות בתיעוד ממצלמות האבטחה. העד צפה באותו מעמד בחנות בסרטון ת/18 יחד עם השוטרים ועוד אנשים, הבחין ביורה אשר דומה לנאשם ושמע אנשים אומרים "אכרם אכרם", לכן שוכנע כי המדובר בנאשם, וזו הסיבה שבעת מסירת הודעתו ת/31 טען כי זיהה את הנאשם בוודאות: "כולם אמרו אכרם אכרם מה אני צריך להגיד? אמרתי שזה אכרם" (פרוטוקול ע'79 ש'22). בעת עדותו, לאחר מחשבה ולא בלהט הדברים, הגיע העד למסקנה כי היורה אמנם "דומה ממש" לנאשם, אך אינו בטוח כי המדובר בנאשם: "20 אחוז אני לא בטוח יש הרבה אנשים דומים לו במשפחה" (פרוטוקול ע'89 שורה 3).

העד משתייך לפלג המסוכסך שנים רבות עם משפחת הנאשם, יש להניח כי אכן לא היה בקשר עם הנאשם זה שנים, אלא רק בתקופת בית הספר. מאותה סיבה, פוחתת עד מאוד הסבירות כי העד ינסה לסייע לנאשם בהגנתו, ופוחת החשש כי העד העיד בפניי עדות שקר. העד עשה עליי רושם אמין ואני מאמין לעדותו בפניי.

לסיכום, שוכנעתי כי העד עבדאללה אבו ראס לא זיהה את הנאשם בוודאות הנדרשת בהליך פלילי.

-השוטר גרשון מנשקו.

השוטר מנשקו קיבל הודעה על הירי והגיע לטענתו תוך מספר דקות בזירת האירוע, גבה במקום הודעות הנהג עבד אל מג'יד ובעל החנות עבדאללה. באותו יום רשם השוטר מזכר על פעולותיו, שם פורט כי הנהג ובעל החנות זיהו מתוך הסרטון את הנאשם כמי שירה.

באופן מקרי לחלוטין, יומיים לאחר שנהג הרכב הנפגע הבהיר בהודעתו השנייה במשטרה ת/33 כי אינו בטוח בזהות היורה, רק אז רשם השוטר מזכר שני על כך שלפני שלושה שבועות -ביום האירוע- צפה בסרטון וזיהה את הנאשם כמי

שירה.

בעדותו בפניי, בחקירתו הנגדית, השיב תחילה כי העובדה שזיהה את הנאשם אינה מהותית ולכן לא רשם אותה, חזר בו, טען שסיפר בעל פה לראש צוות החקירה שזיהה את הנאשם ולכן התבקש על ידו לרשום שזיהה אותו, ובהמשך חקירתו השיב כי אין לו הסבר מדוע לא רשם דבר הזיהוי ביום האירוע. יש לזכור כי אותו מזכר מאוחר, שם רשם כי זיהה את הנאשם, נרשם יומיים לאחר שהנהג הנפגע מסר במשטרה שאינו בטוח בזיהוי הנאשם.

בהמשך עדותו נשאל השוטר באשר להיכרותו עם הנאשם והכיצד ידע לזהותו. העד השיב כי ביקר בביתו של הנאשם כ-20 פעמים אך לא נכנס לתוך הבית, פגש את הנאשם רק פעמיים, לא חקר אותו מעולם, לא עצר אותו מעולם, לא ידוע לו שמות אשתו בנותיו או אמו.

העד נשאל בדבר זהותו ארבעת האנשים היושבים באולם (ובניהם היה הנאשם), והשיב: "לא יודע". בהמשך, ולאחר מספר שאלות חוזרות, נזכר כי אחד מהם הוא הנאשם. (פרוטוקול ע' 39 ש'28-19).

לא שוכנעתי כי העד מכיר את הנאשם במידה כזו המאפשרת זיהוי ברמה הנדרשת בהליך פלילי. רישום המזכר השני לאחר כשלושה שבועות שם נזכר כי זיהה את הנאשם הינו מבחינת עדות כבושה, אין בו ערך ראייתי של ממש, וממילא לא הוגש כראייה. כך או כך, לא שוכנעתי כי העד מסוגל לזהות את הנאשם מעל לכל ספק סביר.

לסיכום, לא שוכנעתי כי בעל החנות והשוטר זיהו את הנאשם במידה הנדרשת בהליך פלילי.

חוות דעת המומחה שהוגשה ת/11 רק חיזקה התרשמותי זו.

מהסרטון ת/18 הופקו תמונות של היורה. בשחזור שנערך, הנאשם צולם ע"י החוקרים בסיטואציה הדומה לתמונות היורה. התמונות נשלחו למטה הארצי להשוואה ע"י תוכנה לזיהוי פנים. התוצאה היא חוות הדעת ת/11.

בפניי העידה הגב' נעמי זקן, מומחית מהמעבדה לראייה דיגיטלית במשטרת ישראל, אשר ערכה את חוות הדעת ת/11. מעדותה ומחוות דעתה עולה כי נמצאה תמיכה במוכחה לכך ששתי התמונות מאותו מקור - קרי מאותו אדם.

כפי שהסבירה המומחית, בני אדם יכולים לזהות אנשים מוכרים בצורה הוליסטית. ניתן לזהות אנשים שאינם מוכרים בצורה מורפולוגית. נראה כי יהיה זה יהיר מצדי לזהות את הנאשם בצורה מורפולוגית, כשהתוכנה לזיהוי פנים שברשות משטרת ישראל לא הצליחה בכך. צפיתי בסרטון ת/18, בתמונות שהופקו ממנו וכן בתמונות הנאשם בשחזור, ומצאתי אמנם דמיון מסוים אך אין בידי לקבוע כי המדובר בנאשם.

רכב הקאמרי:

אין מחלוקת כי בעת האירוע היה הנאשם בעליו הרשומים במשרד הרישוי של הרכב ממנו נורו היריות. יש לכאורה בעובדה זו כדי להקים חזקה שהנאשם נהג ברכב בעת הירי, וכך להצביע עליו כמי שירה. אולם חזקה זו ניתנת לסתירה.

טענת ההגנה היא שהרכב נמכר ונמסר לאדם אחר עוד לפני אירוע הירי, אך לא נרשמה העברת הבעלות במשרד הרישוי, ועל כן הרכב לא היה בידיו ביום האירוע ולא הוא שנהג ברכב. הנאשם מסר שמו של רוכש הרכב, והוא טאלב

אבו זויד, בנו של קאיד.

קאיד אבו זויד העיד בפני מטעם התביעה וטען כי שוטרים הגיעו לביתו ושאלו היכן הנאשם ושל מי הרכב. לטענתו בנו טאלב רכש את הרכב מהנאשם והעד שילם 25,000 ש"ח לנאשם. עוד העיד כי הרכב נמצא בחצרו כשבוע או שבועיים לפני שנתפס.

מהשאלות של ב"כ המאשימה עולה כי שוטרים שהגיעו לביתו 12 יום לאחר אירוע הירי, העד מסר להם תחילה שהרכב נמצא ברשותו כשבוע, לאחר מכן שינה לשבוע או שבועיים ואף ליותר זמן.

העד העיד בפני כי אינו זוכר במדויק באיזה תאריך הגיע הרכב לחצרו.

מהמזכר ת/26 שנרשם ע"י השוטר אחמד דבאח, עולה כי הרכב נתפס על ידם, נבדקו סימני טביעות אצבע, וכן עולה כי העד מסר: "כבר שבוע אצלי שם את הרכב והלך היה ממהר כי יש בעיות".

ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את אמירתו של העד במזכר ת/26 שלפיה הרכב היה אצלו שבוע ימים, ומאחר והרכב נתפס 12 יום לאחר הירי, משמע שהנאשם החזיק ברכב ביום הירי.

הנאשם העיד בפני וטען כי מכר ומסר את הרכב לטאלב בנו של קאיד אבו זויד וכי קיבל 25,000 ש"ח. לטענתו מכר את הרכב בתחילת חודש רמאדן. תחילת חודש רמאדן היה בתאריך 23 באפריל, כשלושה שבועות לפני הירי.

קשה לי עד מאוד להסתמך על הערכת זמן כדי לדייק במספר ימים ולקבוע מכך אם הרכב היה בידיו של הנאשם ביום הירי.

לאור האמור לעיל, שוכנעתי כי הנאשם מכר את הרכב לקאיד אבו זויד במועד כלשהו. מאחר ולא אוכל לקבוע אם הרכב נמסר מספר ימים אחרי אירוע הירי או לפניו, אין בראייה זו כדי לסייע לקביעה אם הנאשם החזיק ברכב ביום הירי.

לאור כל האמור לעיל, לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם הוא היורה.

משלא הוכחה זהות היורה, לא הוכחה העבירה.

הנאשם הואשם גם בשיבוש הליכי משפט בכך שנמלט ונמנע מלהתייצב לחקירה. הנאשם טען כי לא התגורר בביתו באותה תקופה ומאחר וסבל רבות לאחר סדרה של טיפולים כימותרפיים בעקבות מחלת הסרטן שתקפה אותו, והיה צורך בסביבה "נקיה" שכן המערכת האימונית שלו הייתה במצב גרוע בעקבות הטיפולים. לא הובאו ראיות חותכות לגבי הימנעותו של הנאשם להתייצב לחקירה. כך או כך, מאחר והנאשם זוכה מעבירת הירי, קשה לקבוע כי שיבוש הליכי משפט.

סיכומי של דבר, הנאשם זוכה מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ג' ניסן תשפ"א, 16 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.